

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach zasądził od Przedsiębiorstwa (...) G. O., (...) spółki jawnej w W. na rzecz W. G. kwotę 26 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3 717 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że W. G. i (...) G. O., H. O. sp. j. z siedzibą w W. łączyła umowa najmu lokalu użytkowego z dnia 31 marca 2012 r. W. G. wynajął pozwaną Spółkę stanowiącą jego własność dom, położony w R.. Umowa została zawarta na okres od 1 kwietnia 2012 r. do 31 października 2013 r. Najemca zobowiązał się płacić wynajmującemu czynsz w wysokości 12 000 brutto złotych miesięcznie na podstawie rachunków wystawianych do 10 – go dnia każdego miesiąca, w terminie 30 dni od daty wystawienia rachunku. W § 6 umowy strony zastrzegły, iż wszelkie zmiany umowy mogą być dokonywane w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Umowa faktycznie była realizowana do 31.03.2013 r.

Powód wystawiał rachunki za wynajem pokoi w wysokości 12000 zł do sierpnia 2012 r., a następnie wystawiał rachunki na inne kwoty:

- w dniu 1 września 2012 r. wystawił rachunek nr (...) na kwotę 10 000 zł,
- w dniu 1 października 2012 r. wystawił rachunek nr (...) na kwotę 10 000 zł,
- w dniu 1 grudnia 2012 r. wystawił rachunek nr (...) na kwotę 10 000 zł,
- w dniu 2 stycznia 2013 r. wystawił rachunek nr (...) na kwotę 9 000 zł,
- w dniu 4 lutego 2013 r. wystawił rachunek nr (...) na kwotę 7 000 zł.

Powyższe zmiany były wynikiem ustnych ustaleń między stronami, nigdy nie sporządzono aneksu do umowy określającego jej nowe warunki. Powód wystawiał rachunki na niższą kwotę w wyniku zastrzeżenia dokonanego przez pozwanego, że kiedy na wiosnę zostaną wznowione prace przy budowie trasy, czynsz zostanie uzupełniony do wysokości 12 000 zł za każdy miesiąc, zgodnie z umową.

Pozwany w kwietniu 2013 r. zapłacił powodowi kwotę 5 000 złotych, którą powód zaliczył na poczet odsetek za zwłokę w płatnościach.

Spółka wpłaciła W. G. także kwotę 47 000 złotych, którą powód zaliczył w następujący sposób:

- a) kwotę 10 000 zł - na poczet czynszu najmu za lipiec 2012 r., stąd do zapłaty z tego tytułu pozostała kwota 2 000,00 zł,
- b) kwotę 10 000 zł zaliczył na poczet czynszu najmu za sierpień 2012 r., stąd do zapłaty z tego tytułu pozostała kwota 2 000,00 zł,
- c) kwotę 10 000 zł zaliczył na poczet czynszu najmu za wrzesień 2012 r., stąd do zapłaty z tego tytułu pozostała kwota 2 000,00 zł,
- d) kwotę 7 000,00 zł zaliczył na poczet czynszu najmu za październik 2012 r., stąd do zapłaty pozostała kwota 5 000 zł,
- e) kwotę 10 000 zł zaliczył na poczet czynszu najmu za listopad 2012 r., stąd do zapłaty pozostała kwota 2 000 zł.

W dniu 31 października 2013 r. powód wystawił rachunek nr (...) na łączną kwotę 25 000 zł, wyszczególniając, że na należność tę składają się następujące kwoty: 2 000 zł za lipiec 2012 r., 2 000 zł za sierpień 2012 r., 2 000 zł za wrzesień 2012 r., 5 000 zł za październik 2012 r., 2 000 zł za listopad 2012 r. i 12 000 zł za grudzień 2012 r. Zaznaczył, że oprócz

kwoty 12 000 zł za listopad 2012 r. pozostałe kwoty stanowią niedopłaty w należnościach za wymienione okresy. W dniu 31 października 2013 r. powód wystawił rachunek nr (...) na łączną kwotę 120 000 zł, wyszczególniając, że na należność tę składają się należności czynszowe za okres od stycznia 2013 r. do października 2013 r. po 12 000 zł.

W piśmie z dnia 12 listopada 2013 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o korektę rachunków. Do chwili wyrokowania przez Sąd I instancji pozwany nie zapłacił powodowi objętych pozwem należności czynszowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów w postaci dokumentów załączonych do akt sprawy, w szczególności na podstawie umowy najmu oraz rachunków, których żadna ze stron nie kwestionowała, a nadto zeznań powoda W. G. i świadków: E. G., S. P., M. M.. Sąd I instancji uznał, że zeznania powoda na okoliczność warunków umowy i jej treści oraz ustnych ustaleń co wysokości płatności między stronami, nadto na okoliczność niezakłóconego korzystania z przedmiotu najmu zostały potwierdzone przez świadków w całej rozciągłości. Dowody z zeznań świadków oraz z przesłuchania pozwanego Sąd Rejonowy uznał w całości za wiarygodne, jako przedstawiające zbieżną wersję zdarzeń, a ponadto znajdujących potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie.

Jako podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 659 § 1 w zw. z art. 680 k.c. Strony łączyła umowa najmu, w której treści zastrzeżono możliwość dokonywania zmian wyłącznie w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Ustne modyfikacje umowy w zakresie wysokości czynszu nie zostały udowodnione, a ponadto, gdyby rzeczywiście modyfikacja taka miała miejsce – byłaby nieważna z uwagi na dokonanie jej w formie ustnej. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Powołany przez pozwanego fakt dokonania modyfikacji treści umowy nie został poparty żadnymi dowodami. Z kolei okoliczności przytoczone przez powoda znajdują pokrycie w zebranych materiale dowodowym, który umożliwił Sądowi Rejonowemu – po dokonaniu swobodnej oceny dowodów – uznanie zasadności roszczenia pozwu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżący zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną oraz sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę dowodów, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż:

- pozwani zwrócili się do powoda z prośbą, aby wystawiał rachunki na niższą kwotę z zastrzeżeniem, że kiedy na wiosnę zostaną wznowione prace przy budowie trasy, czynsz zostanie uzupełniony do wysokości 12 000,00 zł za miesiąc zgodnie z umową i bezkrytyczne oparcie się w tym zakresie na głoślośnych zeznaniach powoda, podczas gdy strona pozwana nigdy nie składała takiego zastrzeżenia, a strony zgodnie uzgodniły zmianę wysokości czynszu, co zostało potwierdzone na piśmie w postaci przedłożonych przez powoda do pozwu rachunków,

- nigdy nie sporządzono aneksu do umowy określającego jej nowe warunki ani nie sporządzono innego dokumentu, obejmującego modyfikację umowy w formie pisemnej, podczas gdy takim pisemnym dokumentem potwierdzającym ustalenia stron w przedmiocie zmiany wysokości czynszu są przedstawione przez powoda do pozwu rachunki (w tym nr (...) na kwotę 10 000,00 zł, nr (...) na kwotę 10 000,00 zł, nr (...) na kwotę 10 000,00 zł, nr (...) na kwotę 9 000,00 zł, nr (...) na kwotę 7 000 zł), które spełniają rygor pisemności, jako sporządzone i podpisane przez powoda:

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 60 k.c., poprzez dokonanie błędnej wykładni oświadczenia woli w postaci przedłożonych przez powoda rachunków (w tym nr (...) na kwotę 10.000,00 zł, nr (...) na kwotę 10.000,00 zł, nr (...) na kwotę 10.000,00 zł, nr (...) na kwotę 9.000,00 zł, nr (...) na kwotę 7.000,00 zł), podczas gdy przedmiotowe rachunki w istocie stanowią pisemne oświadczenia woli powoda potwierdzające ustalenia stron w przedmiocie zmiany wysokości czynszu za okresy dochodzone w pozwie.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się częściowo zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku, jednakże brak było podstaw do oddalenia powództwa w całości.

Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W myśl tego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem tej oceny jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to taka ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, należy przyznać rację skarżącemu w zakresie, w jakim zarzuca on Sądowi Rejonowemu dokonanie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego błędnych ustaleń faktycznych.

Szereg okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia, było pomiędzy stronami niesporne: fakt zawarcia umowy najmu i warunki najmu, wystawianie przez powoda rachunków na kwoty wskazane w uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sądu i instancji. Kwestią sporną była ewentualna zmiana warunków umowy w zakresie wysokości czynszu najmu. Pozwany powołując się na tę okoliczność, nie przedstawił dokumentu, który by w sposób jednoznaczny potwierdzał zmianę umowy dokonaną w trakcie jej realizacji, a powód zaprzeczał aby do zmiany w ogóle doszło. Niewątpliwie jednak strony negocjowały zmianę umowy, bo wynika to wprost z przedstawionej przez nie korespondencji. Zatem ustalenia co do ewentualnej zmiany warunków najmu należało poczynić w oparciu o dowody zaoferowane przez strony: zeznania powoda i świadków oraz przedłożone dokumenty, w szczególności w oparciu o rachunki wystawiane przez W. G..

Powód zeznał, że do sierpnia 2012 r. pozwany „płacił całość, tj. po 12 000 zł miesięcznie, potem zaś było płacone różnie”, jednakże powód zanim wystawił kolejne rachunki konsultował się z pozwanym, jaką kwotę jest w stanie zapłacić, gdyż wiedział, że jeżeli rachunek zostanie wystawiony na kwotę wyższą, to pozwany nie zapłaci (k. 145). Z kolei z zeznań E. G. wynika, że pozwany „płacił od marca do lipca po 12 000 zł, od sierpnia do grudnia pozwany płacił mniej, następnie, tj. od grudnia 2012 r. do kwietnia 2013 r. pozwany już nic nie płacił”. Natomiast wystawianie rachunków na niższe kwoty było zdaniem tego świadka związane z przelewaniem niższych kwot przez pozwanego, jednakże świadek nie pamiętał, czy wystawienie rachunku następowało przed czy po zapłacie przez pozwanego (k. 144).

Z kolei z dokumentów w postaci rachunków wynika, że powód wystawił następujące rachunki:

- w dniu 1 września 2012 r. o nr (...) na kwotę 10.000 zł (k. 70),
- w dniu 1 października 2012 r. o nr (...) na kwotę 10.000 zł (k. 71),
- w dniu 1 grudnia 2012 r. o nr (...) na kwotę 10.000 zł (k. 72),
- w dniu 2 stycznia 2013 r. o nr (...) na kwotę 9.000 zł (k. 73),
- w dniu 4 lutego 2013 r. o nr (...) na kwotę 7.000 zł (k. 74).

Sąd Rejonowy przyjął za prawdziwe i wiarygodne zeznanie W. G., który wskazywał, że pozwany prosił go o wystawienie rachunków na mniejsze kwoty z uwagi na sezon zimowy i okoliczność, że dopiero na wiosnę będzie miał odpowiednie środki na uregulowanie zaległości czynszowych. Jednocześnie jednak powód wskazał, że do sierpnia 2012 r. pozwany wywiązywał się z obowiązku zapłaty czynszu najmu. Z kolei w pozwie określono, że niedopłatą były objęte już miesiące lipiec i sierpień 2012 r. Również wystawiony w miesiącu wrześniu rachunek nr (...) (za sierpień 2012 r.) opiewał na kwotę niższą niż w umowie, tj. na 10 000 zł. Także E. G. zeznała, że problemy z płatnościami zaczęły się u pozwanego w sierpniu 2012 r. Z treści omawianych zeznań wynika, że pozwana Spółka nie regulowała czynszu od lata 2012 r. Zatem nie jest logiczne twierdzenie powoda, że zmiany wysokości kwot uiszczonych tytułem czynszu najmu wynikały z próśb pozwanego motywowanych przestojem prac w sezonie zimowym.

Sąd Rejonowy bezkrytycznie przyjął zeznania powoda, że nie wystawiał rachunków na pełne kwoty bo był przekonany, że pozwany nie płaci kwot z rachunków w niższej wysokości, a zatem również i korekta nie zostałaby zapłacona (k. 105). Brak jest w tym twierdzeniu choćby pozoru racjonalności. Przyjmując, że strony nie ustaliły niższego czynszu, lecz jedynie odroczenie terminu płatności, to nie było powodu do wystawiania rachunków na kwoty inne niż określone w umowie. Twierdzenia i zeznania powoda były jaskrawo niekonsekwentne, niespójne i wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony podnosił, że zmiany kwot wskazywanych w rachunkach były każdorazowo wynikiem ustaleń stron a on był przekonany, że są to maksymalne wysokości, jakich może oczekiwać od pozwanego, z drugiej zaprzeczał, że doszło do wiążącej strony modyfikacji umowy. Sprzeczne z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania jest uznanie za prawdziwe twierdzeń, że powód nie wystawiał rachunków na kwoty, które pozwany miał płacić, tylko na niższe oraz nie wystawił następnie rachunków korygujących, a wszystko to czynił bez modyfikacji umowy stron mimo, że każdorazowa zmiana kwot w wystawianych rachunkach była wynikiem ustaleń z pozwanym.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie budzi wątpliwości, że strony odeszły od pierwotnego brzmienia umowy. Zakres dokonanej zmiany wyznaczają obniżone, w stosunku do dotychczasowej wysokości należnego czynszu, kwoty wskazane rachunkami o numerach: (...), wystawione tytułem należności czynszowych. U podstaw tej modyfikacji zapewne leżały problemy z płatnością czynszu najmu przez pozwanego, które zaczęły się latem 2012 r. Pozwana spółka miała bowiem już wtedy problemy finansowe. Niewątpliwie strony rozmawiały o dalszej modyfikacji umowy, pozwany próbował wynegocjować stawkę w wysokości 25 zł za nocleg za osobę, czego jednak nie udało mu się przeforsować w wyniku wyraźnego sprzeciwu powoda. Wobec niemożności osiągnięcia konsensusu pozwana Spółka opróżniła lokal, czyniąc zadość żądaniu powoda.

W pozostałej części Sąd Okręgowy w pełni podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne, uznając za zbędne powielanie ich w dalszej części uzasadnienia. Natomiast ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy w omawianym zakresie przekracza granice swobodnej oceny i nie może się ostać, gdyż stanowi naruszenie dyrektywy wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c.

Wskazane wyżej błędne ustalenia faktyczne, jako że dotyczą okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w konsekwencji skutkowały błędnymi wnioskami jurydycznymi w zakresie norm prawa materialnego decydujących o merytorycznej zasadności bądź bezzasadności powództwa. Sąd Okręgowy podziela dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną dochodzonego pozwem roszczenia jedynie co do przyjętej podstawy prawnej oceny jego zasadności, nie dzieląc jednak w pełni wyników tej oceny. Sąd pierwszej instancji słusznie

przyjął, że podstawą prawną oceny zasadności roszczenia objętego pozwem winien być art. 659 § 1 w zw. z art. 680 k.c. Strony łączyła umowa najmu, powód zaś dochodził zapłaty nieuiszczonych przez pozwanego należności czynszowych.

W ocenie Sądu Okręgowego ustalone okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy – wbrew stanowisku Sądu I instancji – nie dają podstawy do uznania, że pomiędzy powodem a stroną pozwaną nie doszło do modyfikacji umowy, gdyż nie dokonano zmian w zastrzeżonej formie pisemnej, a tylko takie mogłyby skutkować związaniem stron nowymi postanowieniami, ustne zaś ustalenia stron nie miały wiążącego charakteru. Z okoliczności tej sprawy wynika bowiem, iż strony dokonały modyfikacji umowy, której wyrazem były rachunki wystawiane przez powoda na niższe kwoty. Jakkolwiek w § 6 umowy strony zastrzegły, że wszelkie zmiany umowy mogą być dokonywane w formie pisemnej pod rygorem nieważności, to jednak nie można a priori wykluczyć odstąpienia przez strony od tego zastrzeżenia. W szczególności nie stoi temu na przeszkodzie norma wynikająca z art. 76 k.c., zgodnie z którą jeżeli strony zastrzegły w umowie, że określona czynność prawna między nimi powinna być dokonana w szczególnej formie, czynność ta dochodzi do skutku tylko przy zachowaniu zastrzeżonej formy. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 23 stycznia 2003 r. (II CKN 1335/00, Legalis nr 277205), mimo wcześniejszego zastrzeżenia w umowie, że jej zmiany wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności, strony mogą odstąpić od przestrzegania tej formy, przyjmując określoną praktykę w postaci dokonywania zmian umowy także w inny, odpowiadający im sposób. P. de forma może być zatem przez strony w każdym czasie zmienione albo uchylone, co następuje, co do zasady, na podstawie porozumienia stron.

W niniejszej sprawie w trakcie wykonywania umowy strony odstąpiły od zastrzeżenia dokonywania zmian umowy w formie pisemnej pod rygorem nieważności, wyrazem czego jest wystawienie rachunków na niższe kwoty. Skoro strony umówiły się inaczej niż to wynika z umowy co do zapłaty kwot z tytułu czynszu najmu, to w ten właśnie sposób odstąpiły od wcześniejszego zastrzeżenia, modyfikując umowę bez zachowania formy pisemnej.

Powód dochodził kwoty 26 000 złotych wskazując, że obejmuje ona kwotę 2 000 zł tytułem brakującego czynszu za miesiąc listopad 2012 r. oraz czynszu w pełnej wysokości za grudzień 2012 r. i styczeń 2013 r. Żądanie pozwu należało odnieść do zmodyfikowanej treści umowy. Rachunek za miesiąc listopad opiewa na kwotę 10 000 zł. Taką kwotę powód zaliczył na poczet czynszu najmu za listopad 2012 r. z sumy 47 000 zł uiszczonej mu przez pozwanego tytułem zaległości czynszowych. Pozwany uregulował zatem zaległość za ten miesiąc w pełnej wysokości. Nie uiszczono natomiast należności czynszowych za grudzień 2012 r. i styczeń 2013 r. Zgodnie z rachunkami wystawionymi przez powoda za te miesiące pozwany winien uiścić 9 000 zł za grudzień 2012 r. oraz 7 000 zł za styczeń 2013 r. Łącznie zaległość czynszowa wynosiła zatem względem powoda nie 26 000 złotych, a 16 000 złotych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., Sąd zmienił częściowo zaskarżony wyrok obniżając zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę z 26 000 zł do 16 000 zł i oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako niezasadne. Skarżący domagał się w apelacji oddalenia powództwa w całości, ale nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających zapłatę należności z rachunków obejmujących grudzień 2012 r. i styczeń 2013 r. Co więcej, nie twierdził nawet, że takiej zapłaty dokonał. Z tego względu apelacja w pozostałej części – jako niezasadna – została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c., w myśl którego roszczenie o odsetki powstaje od chwili opóźnienia i obejmuje okres aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne. Wobec zmiany wskazanego przepisu ustawą z dnia 9.10.2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1830), Sąd Okręgowy zasądził odsetki za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. uwzględniając ich zmienioną wysokość wynikającą ze wskazanej nowelizacji.

Zmiana wyroku w zakresie roszczenia głównego skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Orzeczenie o kosztach procesu zapadło stosownie do zasady stosunkowego ich rozdzielenia, wyrażonej w art. 100 k.p.c.

Powództwo dotyczyło kwoty 26 000 zł, zaś ostatecznie zostało uwzględnione do 16 000 zł, czyli w około 61%. Koszty na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego wyniosły łącznie 6 134 zł. Powód poniósł koszty opłaty od pozwu –

1 300 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł i wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika (2 400 zł) ustalonego na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Na koszty poniesione przez pozwanego złożyły się: kwota opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika (2 400 zł) ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Powód poniósł koszty w wysokości 3 717 zł, a uwzględniając wygraną pozwanego w 39%, powinien ponieść je w wysokości 2 392 zł, dlatego na jego rzecz od pozwanego należało zasądzić różnicę w wysokości 1 325 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie ze wskazaną powyżej zasadą stosunkowego ich rozdzielenia (art. 100 k.p.c.).

Apelujący wygrał sprawę w 39 %. Na koszty przed Sądem II instancji złożyły się: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika powoda ustalone w kwocie 1 200 zł na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 i w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. 2013, poz. 461) oraz uiszczona przez pozwanego opłata od apelacji w wysokości 1 300 zł. Łącznie koszty wyniosły 2 500 złotych. Pozwany powinien ponieść je w 61 %, czyli w kwocie 1525 zł. Uwzględniając uiszczoną przez pozwanego opłatę od apelacji (1.300 zł), na rzecz powoda zasądzono kwotę 225 złotych.